

LA ESQUELLA

DE LA

TORRATXA

PERIÓDICH SATÍRICH
 HUMORISTICH, ILUSTRAT Y LITERARI
 DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS GADA SENMANA

L' ARRIBADA DEL ANY NOU
 —Ay ay ay!... ¡Qué malament està aixó!...

CRÓNICA

De totes las felicitacions que han plogut aquest any a casa méva, no n' hi ha cap que m' haja fet tan felis com la que va portar l' escombriaire.

L' altre dia *La Renaixensa* bromejant ab *El Noticiero Universal*, que havia dit a propòsit de donar las bonas festas ab décimas y cromos que «hay costumbres que viven a través de los siglos y que vivirán, que es lo más sensible,» digué ab molta rahó.

«Si l' redactor de *El Noticiero* fos verdader catalá, sabría que aixó may ha sigut de nostre pays sino importat per personas forasteras a Catalunya.»

La Renaixensa recordava qu' en la primera meytat de aquest sigle, l' verdader sistema catalá de donar las bonas festas no era «demanant diners, sino fent algún regalo a aquells de qui s' tenian favors rebuts. Aixís lo barraloner ó taberner regalavan per las firas de Sant Tomás una ampolla de ví ranci a las familias a qui tot l' any las hi servia l' ví; lo forner que servia l' pá, portava una llarga coca ensucrada; l' escombriaire que s' emportava las escombrerías, un manat d' ápit tendre y escullit, y aixís de molts altres.»

Després de haver llegit aquest recort dels temps patriarcals, vaig repassar novament la felicitació del escombriaire de casa, y confesso que no vaig trobar anyora l' ápit, perque aquest, a horas d' ara ja me l' hauria cruspit ab lo gall, y en cambi la felicitació la puch conservar saborejantla a cada instant, com una verdadera exquisitat en lo género.

Si es ó no es deliciosa, díguinho vostés mateixos, díguinho *La Renaixensa*, dissimulant que aquesta obra mestra, modelo en lo género, estiga escrita en castellá:

Comensa aixís:

«FELICITACIÓN

- » Buenos dias tenga V. Señora
 - » Buenos dias Basurero.
 - » Buen hombre V. siempre corre y se apresura
 - » Si Señora y le digo a V. de veras
 - » Que todo el dia subo y bajo escaleras
 - » Recojiendo la basura.
- Apresura: basura... Consonants en *ura*. ¿Veritat qu' are no pot venir més que *ventura*?
- Donchs vagin Megint:
- » Recojiendo la basura
 - » Para librar a todo el vecindario
 - » ¡De una contagiosa MALURA!!!
 - » Pues ya que muy gustoso todo el año
 - » Le sirvo con prontitud y humildad
 - » Ahora también vengo a felicitar a Vdes.
 - » Felices Pascuas de Navidad.»

Vaja, diguin ¿no val mil vegadas més aixó, que un ápit, per tendre y escullit que sigui?

Y fins los efectes del ápit y de aquesta mena de felicitació son bastant análechs. Perque si l' ápit es una planta diurética; lo ferse un tip de riure devegadas també ho es.

Repasant la premsa estrangera, m' hi enterat de la vista de un procés curiós, entaulat contra un cotxero-poeta de París, culpable de haver practicat lo género trágich.

More, que aixís s' anomena l' áuriga era admirat generalment per tots los individuos del gremi del fuet, a causa de la séva superioritat intel·lectual, deguda a l' aplicació, al estudi y al tracte fre-

qüent que tenia ab las Mussas del Parnás. Desde l' pescant, com un rey desde l' trono, atravesant los animats carrers de la capital, More somniava inspiracions, combinava rimas, s' entregava als dolsos esplays de la imaginació y de la fantasia.

Apassionat de Víctor Hugo, sempre que aquest tenia que sortir de casa séva, More li oferia l' seu carruatje y ls seus serveys. Un dia l' poeta va acceptarlos, y l' cotxero li digué, ruborizantse, qu' ell també escribia versos, y que la ditxa més gran que podria tenir aquí a la terra, seria llegirn'hi alguns y coneixer lo seu autorisat parer.

Victor Hugo era un *grand enfant* y accedí a satisfier los desitjos del cotxero-poeta. ¡Li costava tan poch donarli aquest gust! Escoltá ab benevolencia la lectura de algunas composicions, y no sols las hi alabá, sino que coroná aquella bona obra, convidantlo a dinar a la séva taula.

Desde aquell dia More s' considerá ungit. Sacerdot de poesia, consagrat *nada menos* que per Victor Hugo, ¿cóm prosseguir exercint lo seu ofici de cotxero? ¡Al diable las riendas! More creya de bona fé qu' escribint, y no més qu' escribint, se faria célebre y rich. ¡Vana ilusió!

Apurat, plé de deutes, y sense lograr que la crítica literaria s' ocupés de las sevas obras, ni que l' públich entrés a las llibrerías a comprarlas, mort ja Victor Hugo, a qui hauria pogut demanar un bon consell, va recordarse de Mr. Lockroy, a qui havia conegut lo dia famós en que va dinar a la taula del immortal poeta.

Mr. Lockroy era llavors ministre.

—Ell te protegirá—digué l' ex-cotxero, y no pará en las sevas gestions fins a poder lograr tenir ab ell una entrevista. Lockroy li prometé interessarse per ell, quan tingués ocasió de ferho.

Pero aquesta ocasió no arribava may, y More l' anava importunant ab las sévas contínuas visitas, cada dia més irritat, cada cop més insolent. Al últim los criats del ministre l' etjegaren a dida.

L' ex-cotxero exclamá:—Juro que s' ha de recordar de mí.

*
* *

Y en efecte: van transcorre dias, senmanas, mesos, sense que passés ab lo temps l' enuig del irritat poeta.

En vigílias de las últimas eleccions, un dia que Mr. Lockroy, que ja no era ministre, pujava l' escala que conduhia al punt de reunió de un comité electoral del qual formava part, va destacar-se en un replá la figura del desairat More, revólver en má, y del primer Déu te guard', va dispararli un tiro.

La bala no va fer blanch, y Mr. Lockroy, ab molta serenitat va dirli:

—Mestre: aixó es una broma un xich pesada.

Una broma pesada! Donchs allá va un altre tiro. Y aquest desgraciadament va ferir encare que no de gravetat al simpátich escriptor, gracias a haberse debilitat la forsa de la bala al topar ab un gran plech de papers que Mr. Lockroy portava al infern del paletó.

Per aquesta tentativa de assassinat, l' ex-cotxero More ha sigut condemnat a tres anys de presidi.

¡Mal se podia creure Victor Hugo, que ab un acte de paternal benevolencia, arribés a ser causa de un succés tan desagradable!

¡Any nou!

Ab ell ha vingut a visitarme un nou elegant tomet de versos, que l' inspirat Apeles Mestres ha fet imprimir per obsequiar als seus amichs. Dias

LO NOU ARCALDE Y BARCELONA

—Clá y catalá, senyor Arcalde; ja comenso á acabar la paciència: si vosté no 'm té d' arreglar la casa, tórnissen y deixiu corre.

enrera 'ns regalava ab sas hermosas *Odas serenas*, de las quals ja tinguerem ocasió de ocuparnos. Lo tomet d' any nou se titula *Novas baladas*.

Precedeix lo volum lo fragment de una carta dirigida al meu inseparable amich Roca y Roca, en la qual lo poeta diu cosas molt discretas, en elogi de la poesia popular que joyas tan preciosas compta en la literatura catalana.

Y unint á la teoria la práctica, las *Novas baladas* son una mostra espléndida de la inspiració inagotable del poeta.

Pocas obras coneix en catalá, ni en cap altra literatura, tan bellas, tan vigorosas, tan gráficas, de un aire tan castissament popular, com la següent composició que forma part del volum:

EL GALÁN

Dret hont vas, camí del bosch,
donzella, tan á deshora?
Si tu vols, hi entrarem junts
si tens por d' entrarhi sola.

Jo 'n coneix l' indret més fosch
de aqueixa pineda fosca:
per doscer l' espés fullám,
per catifa un jas de molsa.

Si tan cansadeta estás
nos hi asseurém una estona,

si 't plau apendre de amor
te 'n diré las becerolas.

Jo 't demanaré un petó,
tu farás com qui me 'l donas,
quan me 'n haurás donat un
jo te 'n demanaré dotze.

Quan te 'n hauré robats cent
ja ho tindré per no gran cosa;
quan ja tot t' ho hauré robat
diré: «Deu te fassa bona.»

Tú tornarás costa avall
girante encare cent voltas;
jo seguiré costa amunt
sense girarme una sola.

Tos pares quan te veurán
se morirán de vergonya;
tos germans brandant el puny
de casa 't treurán á l hora;

parirás un infantó
rosadet com una aurora;
per bressol tindrà 'ls camins;
per padrins el fret y l' ombra,

la llet que li donarás
la trobará salabrosa
que l' aygualirás ab plor
tot captant de porta en porta.

Tantost te veurán venir
senyantse dirán las donas:
—«¡Gran perduda, feste enllá!

¡Feste enllà poca vergonya!
 Al véurem venir á mi
 s' abocarán á las portas:
 —«Deu vos guard, galan lladró,
 robador de bonas mossas.»
 Jo passaré ab lo cap dret
 á tall de poch se-me'n-dona:
 las vellas suspirarán
 y 'm farán l' ullet las jovas.

¿No es cert que aquesta poesia es una joya?

J. ROCA Y ROCA.

CASTELLS DE FOCH

SONET

De cohets tres dotzenas variats
 ab estrelles, xiulets y pluja d' or
 luego algunas bengalas de color
 y uns quants trons que á alguns deixin aixordats.

Varias rodas de gustos molt gastats
 que escampin com á forsa de vapor
 mils espurnas y fassin resplandor
 per deixá' als ignorants ben admirats.

Tot aixó colocat en uns quants pals
 quan ja es de negre nit llavors s' encén
 y fa l' admiració de molta gent
 aficionada als fochs artificials.

¿Saben, donchs, tot aixó per mi lo qu' es?
 Un gran bunyol que costa molts dinés.

J. STARAMSA.

LOS REYS

—Y donchs, Quimet, ¿qué vols que 't portin los
 Reys aquest any?

—¡Uy! Una pila de cosas. Ja veurá; fássimels'hi
 la carta, que jo li aniré dihent.

Cada any, poch més ó menos, s' ha entaulat la
 qüestió de la mateixa manera: lo pare refrescant
 la memoria del fill, y aquest demostrant qu' en
 semblants materias no necessitava recordatoris de
 cap classe.

En Quimet no es precisament lo que 's diu una
 criatura *despecada*; al contrari, més aviat es una
 mica tontet, pero tractantse de las sévas conve-
 niencias, llavors deixa de ser tonto: lo que única-
 ment procura es ferlo.

Fins ara las diadas dels Reys han sigut per ell
 las festas més desitjadas del any. Tres ó quatre
 dias avants d' arribarhi, son pare s' assentava á
 taula, y seguint lo dictat del nen anava escri-
 bint:

«Señores Reyes: Me portarán un caballo muy
 grande, y un treyato muy grande, y una gorra
 de soldado...»

—¿Muy grande?—deya son pare rihent.

—No; una gorra á la meva mida. Vaji posant:—
 «Després un sabre, y una escopeta y una pilota...»

—¡Prou, prou!—interrompia alarmat l' autor
 dels seus dias:—si demanas massa cosas, los Reys
 s' enfadarán y no 't portarán res.

—Bueno, donchs prou. Ab aixó ja m' acoten-
 to.....

Lo pare plegava la carta, se la ficava á la but-
 xaca ab la major gravetat y al surtir de casa deya
 al seu fill:

—Ara la tiraré al correu.

—¡Pósihi forsa sellos, que la rebrán més depres-

sa!—cridava 'n Quimet, ab la candidés propia d'
 una criatura de la séva edat.

Al arribar lo dematí dels Reys, en la panera pre-
 parada al efecte prop de las sabatas del nen, se
 veyan depositadas ab admirable exactitut totas las
 joguinas per ell demanadas en la carta.

—¡Miri, papá!—esclamava la criatura ab trans-
 ports d' entussiasme:—¡tot m' ho han portat! ¡tot
 lo que vam apuntarlos!... ¡Qué bons homes son los
 Reys!...—

Pero en Quimet va cumplir sis anys, y set y
 vuyt... y son pare va comensar á sospitar que 'ls
 bons homes no eran pas los Reys, sino ell en perso-
 na, que 's deixava albardar per un xicotás que cre-
 ya tant en la vinguda dels Reys d' Orient, com ara
 plouhen unsas de perruca.

Y era realment tal com lo bon senyor ho mali-
 ciava. En Quimet havia descobert feya ja molt
 temps l' intrínquilis de la cosa; pero dissimulava y
 afectava la major ignorancia, ab l' únich y plau-
 sible propósit d' arreplegar la panerada de jogui-
 nas que 'ls Reys li portavan.

Decidit son pare á acabar ab aquell estat de fin-
 gida candidés, que amenassava durar fins que 'l
 xicot entrés á la quinta, al acostarse altra vegada
 'l dia del Reys no n' hi va parlar: com si tal festa
 no vingués.

Pero 'l nen no badava.

—¡Y donchs, papá!—li digué, creyent de debó
 que á son pare li passava per alt la solemne festi-
 vitat: ¿que no fem la carta?

—¿Quína?

—La dels Reys: miri que ja s' acostan...

Son pare va estudiar un instant la cara de la
 criatura y ab molta calma digué:

—¿Per qué no la fas tú, ara que ja sabs una mi-
 ca d' escriure?

—Bueno... ja la faré, donchs.

En Quimet agafá un full de paper y ¡ala! vinga
 omplirlo de *pedidos*. Un velocípedo de tres rodas,
 un gosset mecánich, un pianet... lo bo y millor del
 repertori dels Reys.

—Ja está, papá. ¿Que me la tiraré al correu
 ara?

—No cal; fes una cosa. La vigilia dels Reys, al
 mateix temps que las sabatas y la panera, posa la
 carta al balcó. Ells la veurán, la llegirán, y deurán
 deixar lo que 'ls demanas.

Aixís ho faré. A entrada de fosch del dia clás-
 sich, en Quimet sorti al balcó y lligá 'l paper á la
 barana, ben plá y estirat, perque 's pogués llegir
 de correguda sense necessitat de tocarlo.

Després de sopar, tot repetint las criaturadas
 que cada any deya en semblant diada: ¡Vejam si
 m' ho durán tot! ¡já veure si será ben bonich! lo
 xicot se 'n aná al llit... y s' adormí somiant que
 son pare era d' alló més crédul, y que 'l piano, 'l
 velocípedo y 'l gosset mecánich eran ja á la famo-
 sa panera.

Apuntá 'l nou dia. En Quimet s' apressurá á
 aixecarse, á pesar de que 'l fret apretava y corre-
 gué al balcó, vestit de qualsevol modo.

Sorpresa y crit d' estupefacció.

—¡Papá!

—¿Qué?—fa aquest, acudinhi desseguida.

—¡Miri!... ¡Res! La panera buyda, las sabatas
 buydas... ¿Quí ho entén aixó?

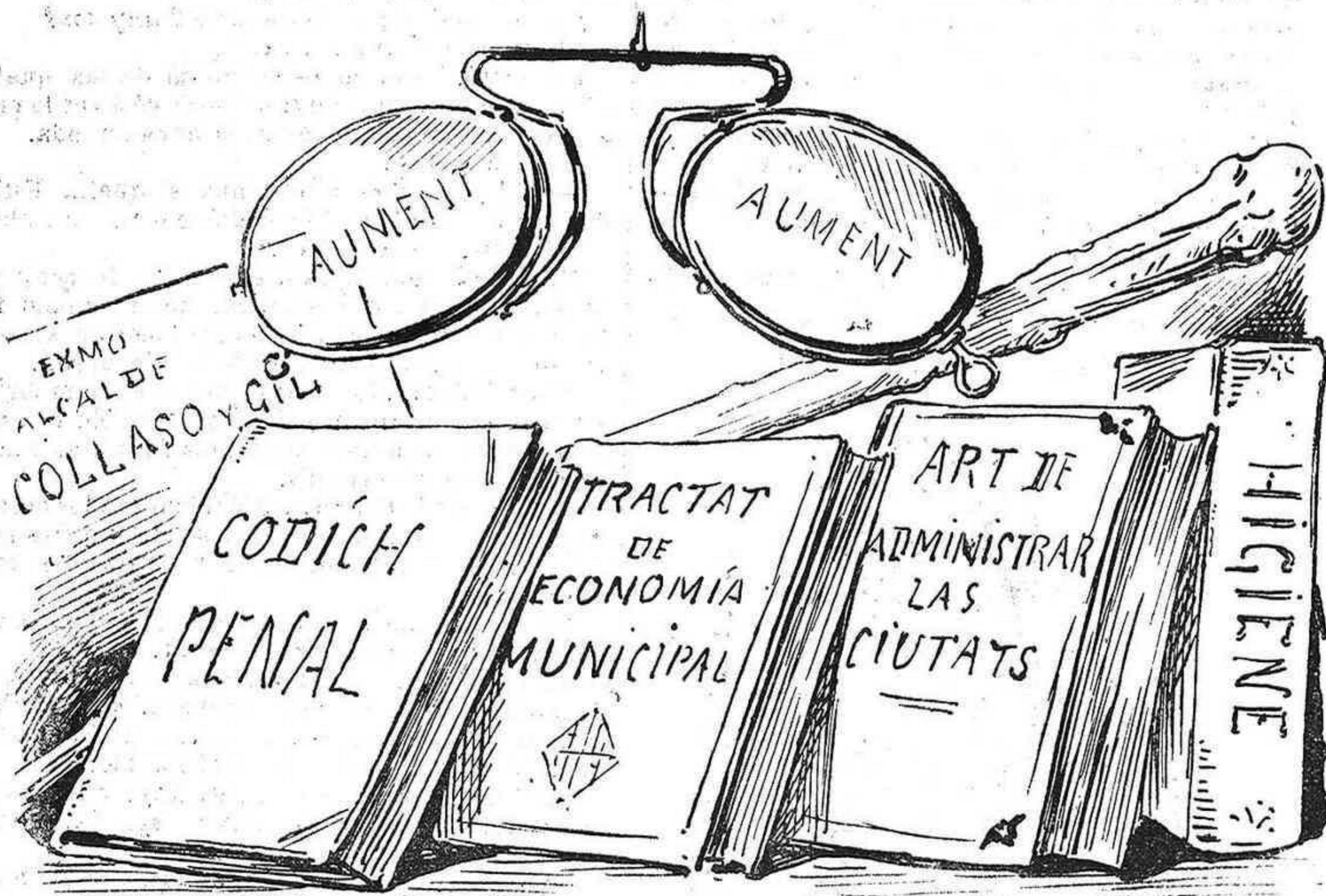
Son pare medita un moment y li pregunta:

—¿Qué 'n vas fer de la carta? ¿Que no vas po-
 sarla al balcó.

—Si senyor... ¡Si encare hi es! Repárla: lligada
 á la barana...

—¡Ah!—exclama 'l pare plantantse á riure:—

OBSEQUIS UTILS

Lo que 'ls Reys diu que durán al nou Arcalde primé.

¿Sabrá usarho quan convingui? Ja 'n parlarém... l' any que vé.

tú 'n tens la culpa de que no t' hajan portat res... ¿Quí 't feya colocar lo paper aixís?

—¿Qué vol dir?

—Que 'l Reys al veure aquest rétul, deuhén haver passat de llarch, creyentse que aquest pis era per llogar...

A. MARCH.

SOLETAT

Ahir en lo capvespre entrá' al convent la mort: finá la religiosa María dels Dolors.

Tragueren uns draps negres trinyats y bruts de pols y 'ls mellors candeleros per festejar la mort.

La celda de la monja varen guarnir de dol, posaren á la morta damunt de quatre posts.

Dringaren las campanas ab funeraris tochs que al lluny repercutían ab apagat ressó,

en tant que las germanas resavan en lo chor mitj closas las parpellas y en terra los genolls.

La mare de la morta, avuy, entre sanglots, ha demanat per veure la filla de son cor.

Com no ho permet la regla si li ha respost que no: sonavan las campanas s' oían amarchs plors: resavan dins, las monjas, de la difunta entorn; á fora se sentían plors y malediccions.

¡Qué sola está la morta! sola que fa tristor, sa mare no es ab ella; es sola, hi falta tot.

J. MERCADÉ Y MARTÍ.

ANY NOU..

No hi ha remey: ja 'l tením encetat.

Ab la séva aureola de brillants promesas y encisadoras esperansas, l' any nou se 'ns presenta, fent l' armoniós saludo de costúm.

—¡Vida nova!...

¡No se 'n forman poch ni gayres de plans honestos y piadosos en aquests moments!

—¡Any nou, vida nova!—murmura tota la humanitat, exceptuant los muts, que ho dihen per senyas.

—Aquest any faré ahorros—diu un.

—Aquest any me dedicaré á la existencia tranquila y reposada—exclama un altre.

—Aquest any treballaré de debó—deya un altre.

Y si 'l dia de Sant Silvestre de 1894 demanan á

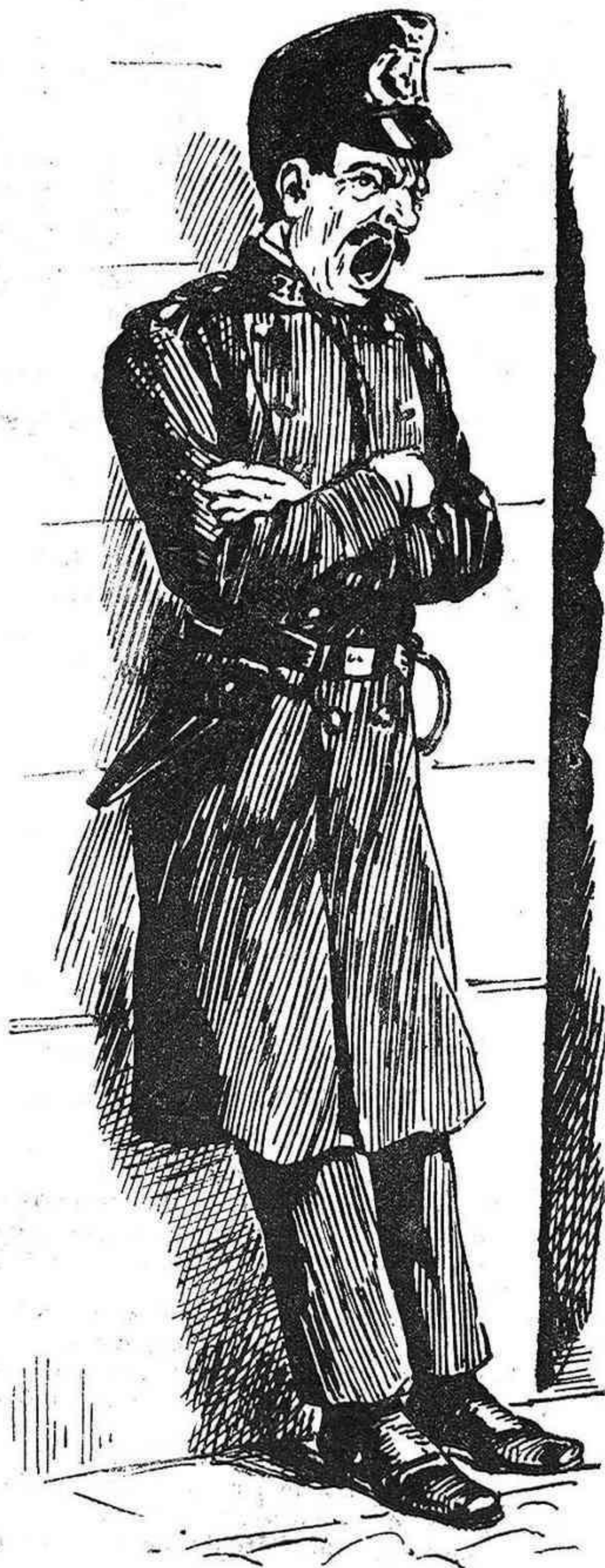
aquests tres fulanos los certificats y documents justificatius, se trobarán ab que 'l primer no té un céntim—com ara,—lo segon es un calavera—lo mateix que avuy,—y 'l tercer continuà en *huelga* permanent y voluntaria,—com si res hagués passat.

¡Any nou, vida nova! ¡Quíns absurdos! ¡Cóm si fos tan fácil cambiar de vida!... ¡Vida nova!

Ja 'ns podríam contentar ab remontarla una mica, encare que fós girantla del revés, com las prendas en bon us...

¡Vida nova! ... Roba nova, diría jo; que aixó de

LOS NOSTRES GUARDIAS

—¡Aaaah!... ¡Que cansa no hacer may res! A ver si aquest nuevo alcalde nos dejará reposar!...!

la vida, son declamacions insulsas, fillas més de la rutina que de la convicció...

¿Saben ab qué pot compararse l' any nou?

Ab un calendari americà.

Lo cartró, 'l cromo, es la reunió de las quatre xifras que forman l' any: lo bloch vé á ser lo pilot d' ilusions que acompanyan la nova anyada.

Entrém al any:

—¡Ah! ¡Lo qu' es aquest any si que!... Estich decidit: faré aixó, realisaré alló, cobraré alló altre, aniré aquí, passaré allá...

Ni més ni menos que si acabessim de penjar á la paret lo calendari americà, ab un cromo flamant y hermosíssim, y 'l boterut bloch encare senecer tots tressents xeixanta cinch fulls hi son.

Passa 'l Janer. Los plans que 'ns havíam forjat, ens van surtint *un poquito* desiguals. En lo ramell de las ilusions ja no hi ha tantas fullas: al calendari ja hi ha menos fulls.

Darrera vé 'l Febrer... ¿Cóm marxan los nostres negocis? ¿en quin estat se troban los nostres propòsits?... Malament, debilitantse, pansintse cada dia més...

Lo mateix que 'l calendari, que ja ha perdut una xeixantena de las fullas del bloch.

Arrencant fullas del almanach y esborrantse lentament las fantasias de primer d' any, arribém al 31 de Desembre, poch á poch, de mica en mica, sense que un hom se 'n dongui compte.

¿Qu' hem fet durant aquest any, que 'ns las prometiam tan felissas? ¿Ahónt son las nostras rialleras esperansas?

¿Ahónt?... Per terra, tiradas aquí y allá, rebregadas, olvidadas, fetas malbé...

Com las fullas del calendari... Lo bloch ha desaparecut... No més queda 'l cromo, deslluhit, sense colors, escrostonat, convertit en ruinas... ¿Qué 'n farém ara d' aixó?... Llensémho... y ja comprarne un altre!

¿Qué 'n farém del any 1893? No més queda 'l cartró: ¡llensémlo també!

Y á repetir la funció durant lo 1894.

MATÍAS BONAFÉ.

IQUINAS CARAS!

Aquí tens una cosa
que 'm preocupa
molt més que 'l de Mezquita
y 'l de Mazuza.

¿Es cosa estranya!
¿Perque al estiu se veuhen
més donas guapas?

¿Será qu' en temps de fresca,
mercé als catarros
y als panallons, se tornan
vermells los nassos?

¿Serán las robas,
per ser més escayentas
claras que foscas?

Potsé ho fá qu' es tan curta
la llum del día;
potsé es que las més cayas
prompte retiran.

La cosa es certa.
¡Ja no corren las caras
que al estiu veyal

Passejant á tot' hora
ni per la Rambla
ni al carrer de Fernando

veus donas guapas.
 ¡Tot es farina
cold-cream y *Flor de al-*
y Velutina! [mendro

FOLLET.

UN FILL DEL VICI

Era la nit de una festa del crú de desembre, y com que no 's representava en cap teatro de Barcelona un espectacle que cridés la atenció vaig determinar, després de haver pres café al cassino que acostumo freqüentar, ficarme al *Gran Continental* á demanar que 'm servissen un «doble.» La nit era freda y humida en grau exagerat.

Lo rellojete del café-restaurant marcava dos quarts d'onze.

Ja havia jo apurat la cervesa, llegit dos ó tres diaris, segnit un per un tots los accidents de la bona societat barcelonina escampada per las taulas d'aquell luxós establiment, uns sopant, altres bevent y tots rihent y després de reflexionar la monotonía que tanca aquesta vida, comensava ja á fastidiarme, quan sento al méu costat una veuheta que tenia certa semblansa ab la que surt del peu d'aqueixos gossets de carró quan los apretanla manxa 'ls nens que hi jugan, que 'm deya:

—¿Vol comprarme mistos?

Me giro en rodó y 'm veig plantat lo cos més raquílich y demacrat que 's pugan arribar á imaginar... Semblava una auténtica momia desenterrada.

Era un nen d'uns sis ó set anys, que portava penjada al coll per una corda de cánem, un caixonet ab dotze ó catorze capsas de mistos.

Vegin si havia d'esser escás lo vigor d'aquella criatura que fins lo mateix pes del caixonet lo feya anar tot encorvat.

La expressió de son rostre era tan grave que recordava la cómica serietat del mico, y tot éll l'aspecte d'un autómata; sas parpellas s'obrian y 's tancavan ab una regularitat que 'm xocá molt. Portava 'l coll embolicat ab un mocador de llana fosch, una barretina ficada fins al clatell fentli decantar las orellas que, mirat son rostre fit á fit, pareixian dugés nansas semblants á las de las ollas, y un vestit de percal que algún dia devia haver sigut sanser, tapava son cos escanyolit.

Com ja hi dit avants feya un fret extraordinari, aquell fret secret que 's fica al moll dels ossos; aixís, donchs, no 'us extranyará que al veurel tan lleuger de roba me causés aquella mateixa impressió de fret que 'ns produheix la vista d'una estatua nua, acariciada pel vent y assotada per la pluja d'un dia tempestuós.

Me 'l vaig mirar ab fixesa un bon rato com si fos una cosa rara, fins que per fi 'l xicot, prenent per indecisió la méva actitud, va repetir ab sa veu llastimera:

—¿Vol comprarme mistos?

Vaig ficarme la ma á la butxaca y vaig donarli deu céntims.

Acostumat, segons vaig comprendre, á que li compressin

DIPLOMACIA INFANTIL

—¿Qué? ¿Tú no sabs qui son los Reys?

—No senyora; ni vull sapiguerho, porque quan un ho sab, ja no li portan may més res.

mistos sense parlarli, posá 'ls deu céntims en un recó de la caixeta, agafá una pessa de cinch céntims y una capsas de mistos y m'ho entregá.

—No, home, no—li vaig dir—ja 'n tinch de mistos; aixó es per tú.

La pobra criatura quedá assombrat, ab la capsas de mistos á las mans y ab un pam de boca oberta.

¿Qué poch acostumat á la generositat devia estar!

Posá la capsas de mistos junt ab las otras y, animat, sens dupte, per ma generositat, me demaná una mica d'aygua. Vaig omplir lo xop en que jo havia pres la cervesa y li vaig donar; ab duas mans l'agafá beventse tota l'aygua que contenia, ab una set desmesurada.

Després deixá 'l xop sobre la taula, que ab prou feynas hi arribava, quedantse estátich mirantme, sempre ab lo mateix aire de assombró.

—Acóstat, nen—li vaig dir—y agafantli entre las mevas una de sas ossosas mans, vaig posarme á contemplarlo més atentament. Lo color de son rostre y las arrugas qu' en son cútis tenia, denunciavan sa constitució débil y malaltissa, y pel calor de sas manetas y la sequetat de la pell, comprendí que tenia febre. No movía lo cap may, conservava

'l coll tiesso com un espárrech. Vaig doblegar una mica 'l mocador que li cubria 'l coll y vegí sota la orella esquerra la repugnant manifestació de una de aqueixas terribles enfermetats que produheix lo vici, y que per lo tant, á la seva edat no era possible que l' adquirís aquell nen per sos propis actes.

¡Sen dupte devia esser lo dot que havia rebut de sos pares!

—¿Cóm te dius?—li vaig preguntar, per preguntarli alguna cosa.

—A casa 'm diuhen Joanet; pero 'ls xicots me diuhen *Miqueta*.

Y ereguim que 's deyan molt lo renóm y la persona que 'l portava.

—¿Tens pare?

—Sí.

—¿Quin ofici fá?

—No treballa.

—¿Y la téva mare?

—No 'n tinch.

—Escolta ¡pobret! ¿ahónt dorms?

—Molt malament—contestá—no entenentme ó evadint la meva pregunta.

—¿Per qué?

—Perque tinch mal aquí—respongué senyalantme 'l seu costat dret.

—¿Quántas capsas de mistos tens de vendre cada día?

—Totas las que 'm donan.

—¿Y si no las vens?

—Me pegan.

—¿Qui? ¿Ton pare?

No contestá á aquesta pregunta, limitantse á mirarme fit á fit... De fixo que 's donava vergonya de dir que son pare li pegava per aquest motiu.

Al arribar aquí, cansat del méu interrogatori y com animat d' un felís pensament, doná una lleugera estrabada lliurantse de las mevas mans, ab pas de pastorella, pero insegur, se dirigí á la feixuga porta, obrintla ab prou feynas, y la miserable silueta de aquest xicot desaparegué pel mitj de la Rambla de Canaletas, trista, solitaria y freda.

N. BAS Y SOCIAS.

A UN AMICH

M' han dit, amich estimat,
que aquella que pretenias
y esposa ferla volias
carabassa t' ha donat.

Creu, noy, que de tot cor sento
aquest grandíssim fracás
que 't deixa ab un pam de nas,
mes, si bé es cert que ho lamento,
la veritat t' haig de dí
sens fé embuts, ben clara y neta:
¿no ho veyas que la Roseta
no 't podia doná 'l sí?

—¿Per qué?—me preguntarás,
y llavors te respondré:

—Puig com Icaro vols fé,
tú, com ell, també caurás.

En alas del orgull néci
fins á ella arribá has volgut
y ja ho veus clar, no has pogut:
la forsa de son despreci,
t' ha desenganxat las alas
que vas soldá ab ilusions.

Ella no está per cansons,
vol diners, cotxes y galas

y á tú, no poguentli dar
tot lo que de dirte acabo
ja has vist com, *al fin y al cabo*,
t' ha enviat á passejar.

Consóla; s' ha de patí!

Jo no extranyo lo que 't passa...
si ans que á tú, de carabassa
me 'n havia dat á mí!

JAPET DE L' ORGA.

LLIBRES

JOCOS Y JOGUINAS.—*Recorts de l' infantesa*, per DON EDUART VIDAL Y VALENCIANO.—Acaba de sortir ara mateix aquest llibre y vé que ni pintat, trobantnos com ens trobém en vigílias dels Reys. *Jochs y juguinas* es un recort viu y palpitant de la infancia del autor, referintse á l' época de la vida en que la criatura gosa y disfruta lo que no pot expressarse sino possehint las qualitats que al Sr. Vidal adornan: una memoria felís, una identificació complerta ab aquells recorts y ab aquells esplays, y la rarísima habilitat de fer revivre tots aquells alegres quadros de la vida del xicot en una vila catalana, quaranta cinch anys enrera.

Las escenas de totas las travessuras, de totas las habilitats, de tot l' enginy de la quitxalla vilafranquina de aquell temps, están pintadas de má mestra de tal manera que las personas ja maduras no podrán menos de recrearse en cada una de las planas del llibre, al veure evocats recorts tan felissos y plahenters, aixís com la gent jove no disfrutará menos comparant temps ab temps, infancia ab infancia.

Jochs y juguinas es una producció sumament humana, vivament sentida, magistralment expressada. Com á treball literari 's distingeix per la infinita varietat dels séus matissos, per la gran riquesa de dicció que campeja en las descripcions y en sos diálechs, aixís com també per la justesa dels tochs en la pintura de tipos y de llochs. Alguns n' hi ha, reproduhits ab tal acert, que ja may mes se poden esborrar de la memoria del lector.

Té ademés una tendencia y es la de demostrar que 'ls neus disfrutaban més ab las juguinas degudas al séu enginy, que ab las preciositats que sos pares y parents solen adquirir per ells en las botigas. Lo que s' afanya es sempre mes estimat que lo que s' adquireix sens esforços.

Ademés, los nens, construhintse las sévas gruas, los séus petadors, las sévas pilotas, los séus tacatascas, fabricantse fins las sévas bolas donavan probas de sas industriosas disposicions, y permetian en certa manera coneixer lo millor camí que podían pendre al adoptar carrera ú ofici.

Nosaltres hem llegit ab gust aquesta obra genuinament catalana, desde la séva primera á la séva última página. Creyém que á tots quants hi passin los ulls els hi succehirá lo mateix. Es un treball ingénuo y honrat. Lo precedeix un prólech escelent suscrit per D. F. Miquel y Badia, que al final del mateix, hi estampa 'l següent párrafo.

«Ab juguinas de preu s' acostuma malament als petits, se 'ls cria voluntariosos é indiferents, no 's deixa que siguin nens, y com deya molt á temps qui ha escrit aquest llibre, en una sabrosa carta que 'm remeté, des que «hi ha menos criaturas, hi ha menos homens.»

RATA SÁBIA.

PRINCIPAL

Próximament, segons diuhen, obrirá las sévas portas, inaugurant una serie de representacions á cárrech de la companyia de sarsuela de 'n Cereda, qui conta ab algunas obras desconegudas encare á Barcelona, entre ellas *La espada de honor*, ab la qual se proposa inaugurar las funcions.

Mes tart, durant la Quaresina tindrém la companyia italiana de 'n Novelli.

De manera que tots los amants del art dramátich no poden menos de mostrarse en extrém satisfets ab la perspectiva de la visita de aquest genial artista, que conta á Barcelona tan gran número de admiradors.

LIRICH

Los concerts Nicolau marxan vent en popa. La veritat es que 'ls programas uneixen á la

OBSERVACIONS D' UN VIATJER

(Dibuix de J. LLOVERA)

—En las estaciones del ferrocarril no vender *La Campana* ni LA ESQUELLA; pero en cambio vender *La cocotte parisien*, *Los vicios solitarios*, *Historia de doce mujeres*... ¿Qué te parece?

—Pues... me parece muy español...

varietat y al mérit de las composicions qu' en ells figuran, una exquisita amenitat. Per altra part l' orquesta, cada dia més segura en lo séu treball, fá verdaderas maravellas, atenta á la experta batura de son mestre director.

No es d' extranyar, per consegüent, que 'ls dos últims s' hajan vist favorescuts per una immensa concurrencia, la qual sortí sumament satisfeta del Teatro Lirich.

ROMEA

La funció de Ignocents sigué del gust del públich, que omplí 'l local de gom á gom, prenent, en alguns moments, una part activa en la representació.

Entre las produccions estrenadas hi figura la titulada: *Puput!* del Sr. Rovira y Serra, la qual alcansá un éxit satisfactori, prestantse á ser representada en qualsevol época del any.

* *

Obras en porta: *Tenorios!* comedia en tres actes del Sr. Ferrer y Codina y *Lo méu criat*, Juliet de D. L. Escaler.

TIVOLI

Res de nou.

Veritat es que las obras que 's posan en escena en aquest teatro son de las que duren molt temps.

O sino que ho diga *El viaje imprevisto*, que ha continuat representantse ab molt éxit aquests últims dias.

NOVEDATS

Per aquesta nit está anunciat l' estreno del espectacle *La llantia maravellosa* de D. Conrat Colomer, ab música de 'n Perez Cabrero, espléndit decorat y gran luxu de vestuari.

Aixó vol dir que aquesta nit *Novedats* tindrà un plé á vessar.

CATALUNYA

També l' ignoscentada de aquest teatro resultá molt del gust dels numerosos aficionats á las guassas y á las sorpresas.

L' espectacle del *Musseo de figuras clásicas* especialment demostrá lo bon humor de qui 'l combiná y dels artistes qu' en ell prengueren part.

* *

Un' obra nova s' ha estrenat en aquest teatro titulada: *El brazo derecho*, escrita pels Srs. Arniches y Lucio, de la qual donarém compte la setmana próxima.

GRAN-VIA

Conforme deyam la setmana passada, *La llanterna mágica*, del popular C. Gumá, com á llanterna es la mateixa del any anterior; pero conta ab alguns cristalls nous que li donan un gran interés de actualitat. Entre ells mereixen citarse las xispejants escenas que passen en la via pública, pintantse de má mestra la vigilancia dels municipals, y 'ls episodis del Camp de Melilla, que uneixen á l' enginy ab qu' están trassats, una intencionada sátira política.

Sent l' obra de qui es, no cal dir qu' está escrita ab aquella facilitat pasmosa en la versificació que ha valgut á n' en C. Gumá tants y tants admiradors. Los xistes, las ocurrencias, las bonas sortidas están entasconats en aquells versos com las pedras de un mosaich llis y brillant.

Las pessas de música, degudas al Sr. Jimenez, han sigut també aumentadas ab algun número tan ben tallat com expontáneo.

L' execució esmeradíssima.

* *

L' ignocentada representada ab lo titol de

¿!!!00000!!!? revela en lo séu autor Sr. Montero, condicions molt felissas pel cultiu del género cómich, y en especial pel ram de revistas.

L' autor de l' obra, actor á la vegada imitant á la Judic, y cantant *chansonettes*, lográ recullir numerosos aplausos del públich, qu' era bastant numerós, sobre tot lo dia de Ignocents.

N. N. N.

CARAMBOLAS

¡Quina pega!

Ab poch rato de enrahoná' y sense contarvos bolas clarament vos vull probá' com tota ma vida está cusida de *carambolas*.

Aixís donchs, si al explicar los detalls de ma existencia, vos proposéu ab paciencia mas trifulgas escoltar, com sens tenir per 'l billar afició ni cap fatlera, veuréu de quina manera, per medi d' aquest bosqueig, comensa ja en mon bateig la *carambola* primera.

Figureuvos que 'l padri prop la pica m' aguantava quan un llantió que penjava, escorrentse molt llatí, li cau damunt del tupí y l' home al sentirse 'l ¡xap! 's posa las mans al cap y, llensantme sens palica, vá tirar'm dintre la pica mullantme 'l mateix que un rap.

Desde aquell jorn de dissort en que del bufó espectacle per carambola ó miracle no vareig sortirne mort, es tan adversa ma sort y tan fatal mon estat, que no puch dá' un pas ben dat sense que ('l dirho m' amola) no 'm surti una *carambola* que 'm deixi petrificat.

Contava dos anys escassos que un dia tot tranquiet, feya festas á un gosset, donantli petons y abraços, mes de sopte, al mitj dels nassos, li pica un malvat mosquit y 'l gos, sentintse ferit de tal manera s' enfada que, clavantme mossegada se me 'n vá emportar mitj dit. Poch temps després, pe 'l vehinat un dia fent gran xibarrí, ab la quitxalla del barri apedregavam á un gat, quan un xicot esberat, tirantli un roch cantellut, lo toca, 'l fá geperut, la pedra bronzint rodola, dona un bot, fá *carambola* y 'm posa un ull de vellut.

Tenint ja deu anys, lo pare vá posarme á estudiá, puig pagarme 's va brindá la carrera, un oncle frare; mes de sopte (¡cosa rara!)

LA NOSTRA GENT (Dibuix de Mariano Foix)

—¡Miri, senyor Llorens, que deixantme aquests diners me treurà de un gran apuro!
 —Ja ho crech; pero llavors l' apuro seria per mí que no podria cobrarlos...

lo pobre oncle se 'n va al hort,
 del disgust lo pare 's mort
 y fent doble *carambola*
 pe 'l Juny van dar-me tal bola
 que 'm varen deixar boy tort.

Al cumpli 'ls vint anys d' edat
 y sent de viuda únich fill
 no corria cap perill
 de tenir que esser soldat;
 mes la mare, d' un plegat
 se mor' del serampió
 y jo sens mes remissió
 probó la sort despiadada,
 trech el dós y ¡pasterada!
 soldat per Fernando Póo.

Ab molts tips de treballar
 passant apuros y afanys
 vaig arribar als trenta anys
 sense volguerme casar;
 mes no sé qui 'm va enganyar,
 que un demati de Juliol
 em trobo per tot consol
 y sense saber d' ahont surt
 un cridayre *cama-curt*
 mes babós que cap cargol;
 y com si aixó no fos prou,
 en quatre anys de matrimoni
 tres baylets com un dimoni
 han anat sortint del ou,

y per deixarme com nou,
 pels bigotis, d' improvis
 avuy sens pensá ' ¡infelis!
 em trobo una bessonada
 y ¡*carambola* acabada!
 em cau lo lloguer del pis.

Furiós, veyent que 's mal-logra
 d' aquest modo 'l meu repós,
 saturat de crits y plos,
 cansat dels renys de la sogra
 y veyent que 'l cor may logra
 podé' está ab tranquilat,
 aquest demati, alocat,
 he empunyat l' arma homicida
 resolt á acabá' ab la vida
 que tals penas m' ha portat;

M' apunto l' eyna fatal,
 apreto 'l dit, surt lo tiro...
 sento un crit, dos ays, me giro
 y... ¡que 'm valguí Sant Pasqual!
 entre en desordre infernal,
 trobo del quarto al entrant,
 á la sogra agonitzant
 ab dos balas dins la gola
 y als peus del llit, ¡*carambola!*
 la dona espeternegant.

J. V. PONS.

—Any nou, vida nova.

Aixó haurán dit los regidors pels quals s' ha acabat lo bróquil, lo mateix que aquells altres pels quals lo dia primer de Janer l' olla del bróquil va comensar á bullir.

Un dels que cessan es D. Manuel Henrich, gloriós arcalde.

Recordantse, sens dupte, del famós 'marqués de Alella qu' expressava sempre per escrit los seus pensaments més íntims, en la última sessió que presidi, es á dir, al anarse'n, se despedí fent llegir un parell de memorias.

No podrà dir Barcelona, per consegüent, que s' haja despedit á la francesa, ja que al anarse'n li ha donat memorias.

Per una d' ellas hem pogut enterarnos per primera vegada, que l' istiu passat á Barcelona varen tenir lo cólera.

¿Ningú ho sabia ni ho sospitava, veritat?

Donchs, sí, senyors: van ocorre á Barcelona 48 cassos, ó com si diguessim un' auca complerta. Dels atacats, ne varen morir 24 ó siga mitja auca justa.

Aixís ho revela 'l Sr. Henrich, atribuhintse la gloria de havers'ho tingut amagat per no alarmar á la població, y de haver atacat l' epidemia á la sordina, vencentla á forsa de desinfectants.

NOTAS ARTÍSTICAS

UN HÚSAR

Quadro del malaguanyat pintor Juli Gros.

Al saber aixó, tots los barceloníns, tornant de mort á vida, exclaman:

—¿Deu del cell!... ¿Qué hauria sigut de nosaltres si arribém á enterarnos de que teníam lo cólera á Barcelona, y no 'ns cab la sort de contar ab un matador de microbis com lo Sr. Henrich?

Pero després de reflexionar un moment, no hi haurá ningú que no diga:

—¿Per qué 'l Sr. Henrich no havia d' emplear la desinfecció pera sanejar la viciosa y corrompuda atmósfera de la Casa Gran?

Cada any, en la diada dels Ignocents, lo director de l' Academia Espanyola acostuma á celebrar un ápat suculent, al qual son convidats tots los seus companys de corporació.

Y aixís ho ha fet també en l' any que acaba de transcorre, ab gran satisfacció dels ignocents académichs.

Los quals, en un dia tan senyalat, deixan de ser académichs de la *Llengua*, pera convertirse en académichs del *Paladar*.

La grossa del primer sorteig del any ha tocat á Málaga.

Ab la circumstancia especial de haverne llepat una bona participació, un ciudadá alemany, que no es la primera vegada qu' experimenta sorpresas de tal especie.

Ab aquesta son ja catorze las vegadas que se 'n ha endut premis dels grossos.

Aquest súbdit alemany es la personificació del seu pais en sas relacions ab Espanya.

En efecte, cada vegada que firma ab la nostra nació un tractat de comers, Alemania treu la grossa.

Segóns lo diari de 'n *Brusi*, un dels últims dias de Desembre, van celebrarse á las Gerónimas, á Sant Francisco de Paula y altrás parroquias de Barcelona, *funcions en acció de gracias per los beneficis rebuts en 1893*.

¿Beneficis en un any tan funest com el que acaba de transcorre?

No ho entench.

A no ser que 'ls capelláns se refereixin sols á lo bé que 'ls ha anat en la séva fira y digan:

—Any de inundacions, d' epidemia y de dinamita, bona cullita de funerals.

Deya l' altre dia un periódich:

«Lo Sr. Bisbe de la diócessis ha limitat á un any que finirá 'l 2 de Janer de 1895, la facultat de absoldre en cassos reservats sinodals als arxiprestes, párrocos, ecónomos, regents y coadjutors de aquest bisbat, autorisantlos al mateix temps pera habilitar *ad petendum debitum, incestus causa*.»

Un company méu, mitj heretje, al llegir aixó va di:

—Quan ho posan en llati deu sé' alguna cosa lletja.

Lo teatro Real de Madrit está de desgracia.

L' un dia circula 'l rumor de que han arribat dos anarquistas de Barcelona, y recelantse que allí pot ocorre la segona edició de l' atentat del Liceo de Barcelona, molta gent no acut al teatro, y alguns dels que hi van desfilan més que depressa, al notar que la familia real brilla per la seva ausencia.

L' altre dia una senyora que sol distingirse per las sévas extravagancias s' asséu á una butaca, y trayentse del manguito un revólver, alsa 'l gatillo

NOTAS ARTISTICAS

LA MARE POBRE
Quadro del pintor R. Tusquets

y l' deposita al asiento del costat, provocant una alarma indescriptible.

La policia pren cartas en l' assumpto, y averiguat lo cas resulta que l' arma terrible era... un perfumador en forma de revólver.

**

Y ara vá la tercera; pero aquesta no es broma, sino una cosa una mica seria.

Un acreedor del impressari comte de Michelena ha embargat la taquilla, l' fondo dels abonats y totas las sumas que ha tingut al alcáns de la ma.

¿Volen un petardo més estrepitos?

Per divertits los malaguenyos.

Els que tant varen distingirse pels seus entusiasmes bélichs, quan las tropas s' embarcavan cap á Melilla, ara han comensat á pendre la cosa á guassa, fins al extrém, qu' en vigílias de Nadal no hi havia confiteria que no ostentés en lo seus aparadors algún objecte alusiu á la campanya de Melilla.

En alguns s' hi veyá l' Gurugú fet de pasta de admetlla, en demostració de que la qüestió de Africa correspón de plé á plé al domini de la pasteleria.

Forts com Rostro Gordo, Camellos y Cabrerizas del tamanyo de taronjas ab soldats y fins ab generals de sucre tan excessivament petits, que qual-

sevol criatura se 'ls hauria pogut menjar á dotzenas.

Y per aquest istil demanin llatinaduras més ó menos graciosas.

Un confiter fins vá atrevir-se á fer un Muley Araaf. Y quan un parroquiá vá preguntar-li:

—¿De qué es aquest moro?

Ell vá respondre:

—De pasta d' admetlla amarga.

Los jesuitas se diverteixen. Senyal evident de que 'ls negocis els van bé.

Los que tenen al seu càrrech lo colegi de Sarriá, 'l dia dels Ignocents van passejar pels carrers de aquella població á un alumno disfressat de rey, el qual, rodejat dels seus ministres, anava tirant confits y admetllas ensucradas á la quixalla qu' en gran número seguia á la comitiva.

Son molts los que, presenciant l' espectacle, varen extranyar que aquella parodia de Real Magestat, en lloch de corona, no portés boina.

La Comissió provincial ha tingut á bé anular las eleccions del districte de Atarassanas, pel qual resultavan elegits los Srs. Cuchillo y Palau.

Si una cosa pot extranyar á aquest parell de fusionistas que s' han quedat sense l' ambicionada venera, es que la mateixa Comissió no haja anulat l' elecció en los restants districtes de la capital.

Perque, la veritat es que á tot arréu, mica més mica menos, vá succehir lo mateix que al districte de Atarassanas.

Pero ¡qué s' hi ha de fer!...

En mitj la immoral barreja,
aquí, en aquest mon tan pillo,
paga la festa 'l Cuchillo
y no la má que 'l maneja.

Lo número extraordinari que publicarà demá 'l meu estimat company *La Campana de Gracia*, será, segons noticias, en extrém interessant, contenint además de un text escullidíssim y de molta actualitat, dibuixos de 'n Moliné, Apeles Mestres, Blanco Coris, Miró y 'l retrato de alguns dels anar-

quistas presos, á conseqüencia dels atentats del carrer de Corts y del Liceo.

Lo barco de guerra *Cocodrilo* ha varat, quedant poch menos que sepultat entre l' arena.

Fins ara han resultat infructuosos tots quants esforços s' han fet pera posarlo á flot.

¡Ab quánta rahó dirán los moros:— «Aquests espanyols están deixats de la má de Alá!»

Días enrera, mentres en lo teatro del Circo Barcelonés s' estava representant una sarsuela, 's vá dependre del sostre un guixot, ferint levement per fortuna, á un espectador.

No li faltava més á aquell desventurat teatro, sino anar cayent á micas.

¡Quánt cert es alló que diuhen los castelláns: «*El que nace para ochavo!...*»

La *Bella Chiquita* ha tingut un altre tropés.

Al presentarse de nou en un teatro de Madrit ab la condició precisa de que no ballaria la *dansa del ventre*, 'l públich vá demanar que la ballés en una forma tan desafortada, que 's promogué un terrible escándol.

L' autoritat, en vista de aixó, ha prohibit á l' artista que torni á presentarse en escena.

En vista de aixó, á la *Bella Chiquita* no li queda més que un remey: y és el de veure si en sa calitat de francesa pot establir un *modus vivendi* ab l' Associació dels Pares de familia.

Un descubrimient científich que dona ab tota serietat un períodich de Inglaterra.

Consisteix en fer badalls.

Badallant seguidament sis ó set vegadas al dia y repetint aquesta operació senzillíssima sempre que 's consideri necessari, s' obté un gran alivio en los mals de gargamella y en los costipats de oido.

Y com lo badall es contagiós res més fácil pel metje qu' encomanar los badalls als seus pacients: de manera que á mes de metje exercirá de apotecari.

Pero ben mirat, per badallar de veras no hi haurá res millor que assistir als teatros á veure certas obras pesadas per demés que solen posarse en escena.

Allá sí que 's badalla de veras!

Un pagés de Gandesa qu' estava arrancant las arrels de nn arbre vell vá desenterrar una caixeta que hi havia colgada al peu, la qual contenia 375 unzas d' or, totas ellas encunyadas ab lo busto de Carls IV.

¡Bona troba!

¿Y qué dirán los botánichs de un arbre qu' en lloch de fer fruyt per las branques el feya per las arrels?

Un propietari de fora, 's lleva de bon matí, per empendre una cassera ab uns companys, y volentse cerciorar de l' estat de la temperatura, obra la finestra, busca 'l termómetro y no 'l troba.

—Antón!—crida, dirigintse al mosso—¿que has vist lo termómetro?

FULLA D' ALBUM

CAP D' ESTUDI de G. Berenguer

REYES!!

SURTIDO COMPLETO

de libros para Reyes desde 5 céntimos en adelante.

Obras de lujo con magníficas encuadernaciones.

OBRA NOVA D' ACTUALITAT

APROPÓSIT PERA AGUINALDOS

JOCOS Y JOGUINAS

RECORT DE LA INFANTESA

per Eduart Vidal Valenciano

AB UN PRÓLECH DE F. MIQUEL Y BADÍA

Un tomo 8.º

Ptas. 2

Demá divendres 5 de Janer

NÚMERO EXTRAORDINARI de

LA CAMPANA DE GRACIA

PRIMER DEL ANY 1894

8 planas

10 céntims

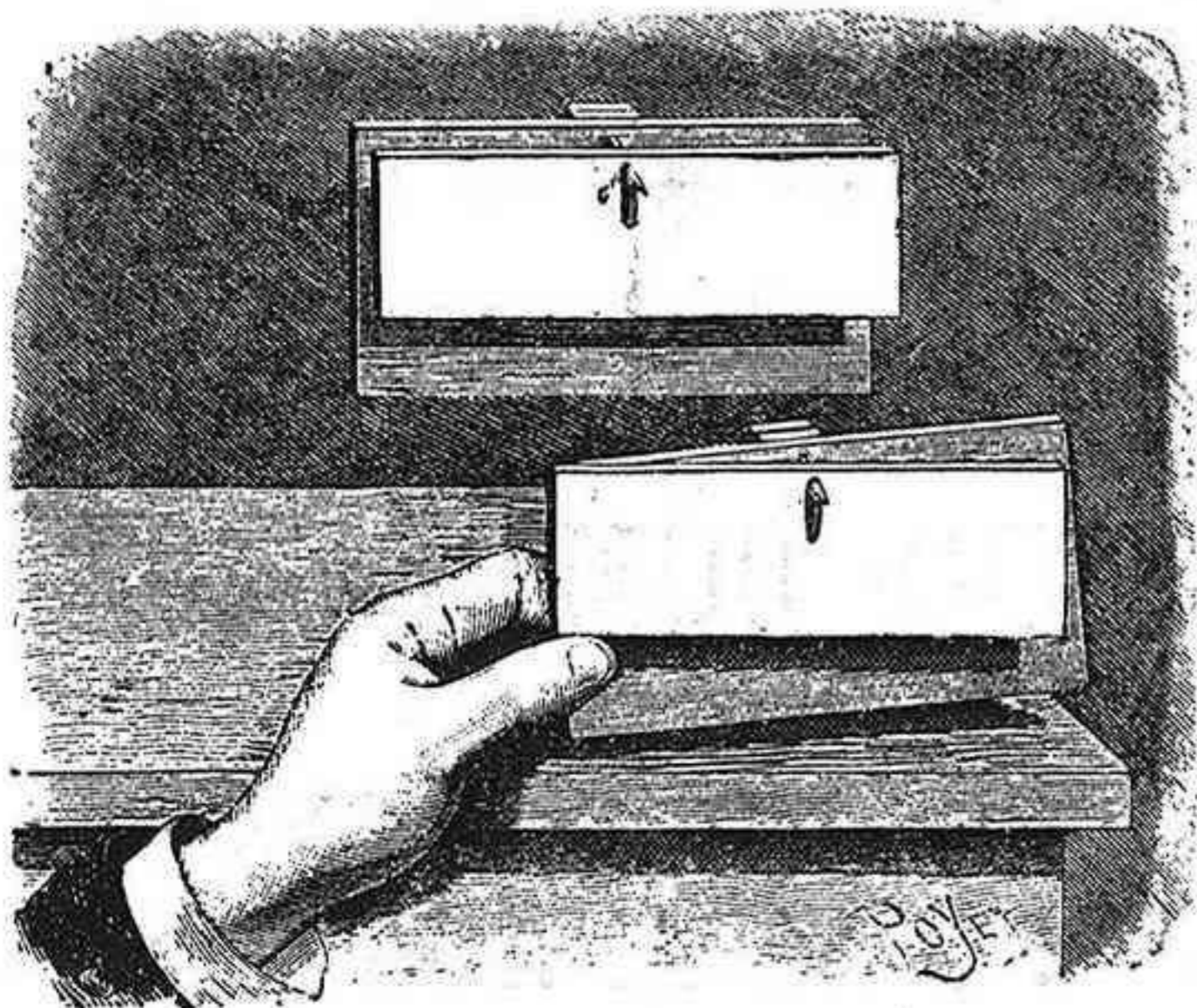
Magníficas tapas ab planxas dauradas per enquadernar LA ESQUELLA DE LA TORRATXA.

Preu: ptas. 1'50

Preu: ptas. 1'50

NOTA.—Tothom que vulga adquirir qualsevol de ditas obras, remetent l' import en libransas del Giro Mutuo, ó bé, en sellos de franqueig al editor Lopez, Rambla del Mitj, 20, Barcelona, la rebrá á volta de correu franca de port. No responém d' estravios, no remetent ademés 3 rals pel certificat. Als corresponsals de la casa se 'ls torzan rebaixas

DISTRACCIONS CASULANAS

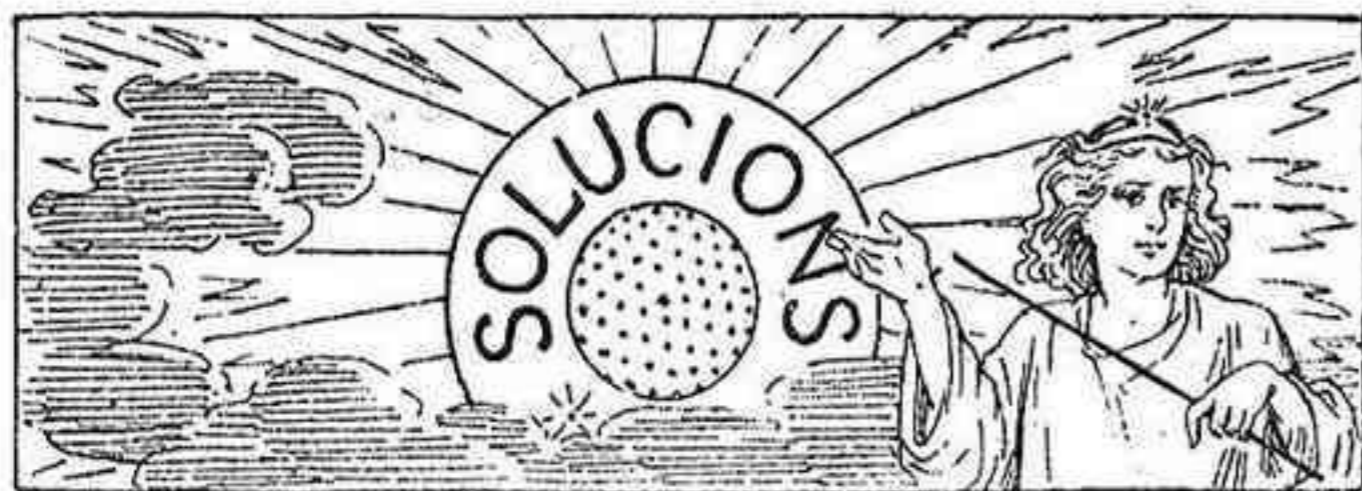
(De la obra *Tom-Til* de la casa Fuentes y Capdeville.)

NIVELL DE CARTRÓ

Sapiguent lo qu' es y examinant lo dibuix, tota explicació es casi ociosa.

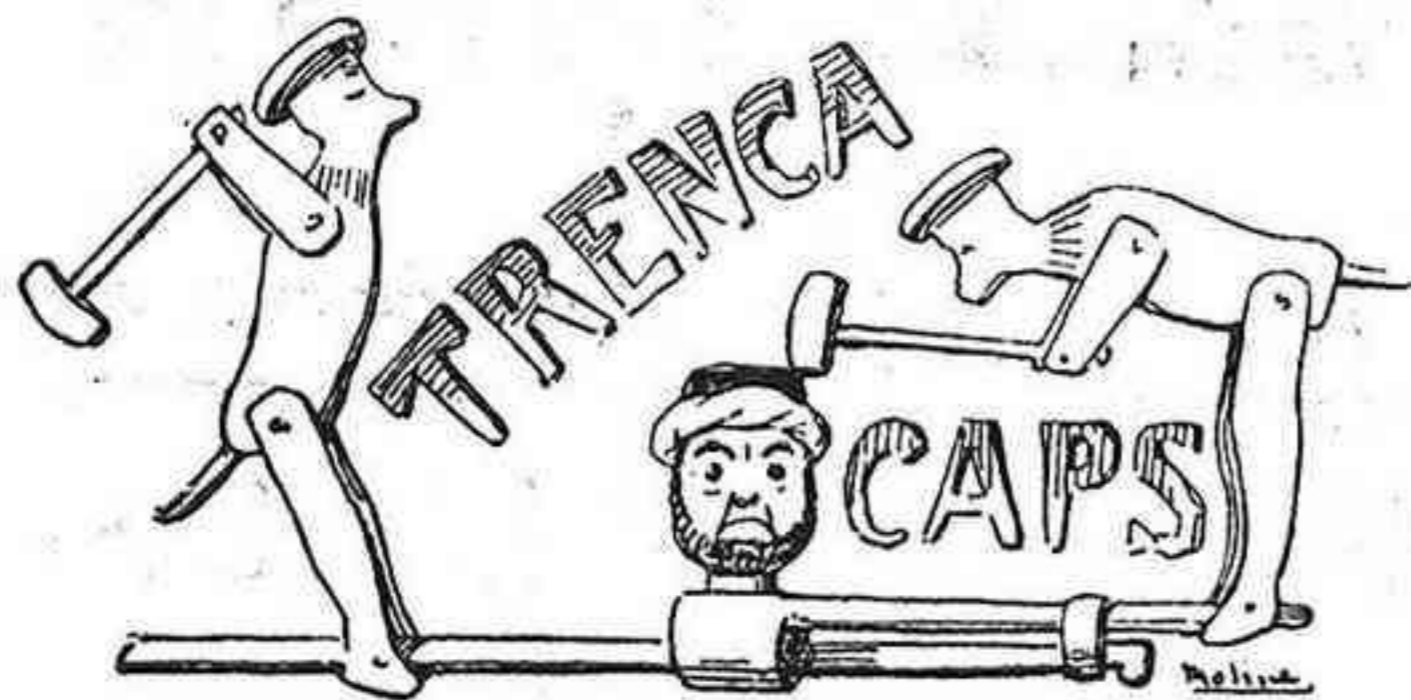
Dos cartrons de la mateixa longitud (uns vint centimetres) atravessats per una agulla y deixant entre ells una petita distancia perque pugin moures ab llibertat. Colocan lo nivell sobre un moble y si 'l cartró estret s' inclina, senyal que 'l moble no es plá.

—Jo li diré,—respón lo criat—com vosté diu sempre que com més amunt es més bon temps fa, jo que sí, ahir vestre, perque avuy tinguessin un bon día, vaig pujar á la teulada, penjantlo al capde-munt de la xamaneya.

A LO INSERTAT EN LO NÚMERO 778

- 1.ª XARADA.—*Se-ra-fi-na.*
- 2.ª ID.—*Ca-pi-ta-ni-a.*
- 3.ª ANAGRAMA.—*Arcadi.—Criada.—Cadeira.*
- 4.ª TERS DE SÍLABAS.—*SA BA TA*
BA TA LLA
TA LLA DA
- 5.ª TRENCA-CLOSCAS.—*Julio Cesar.*
- 6.ª LOGOGRIFO NUMÉRICH.—*Melilla.*
- 7.ª GEROGLÍFICH.—*Per finestras las casas.*

XARADA

Una lletra es ma primera
aliment es la segona

y veurás que mon total
es un bonich nom de dona.

J. DAUNIS.

TRENCA-CLOSCAS'

SRA. AMALIA DOR

LEÓN

Formar ab aquestas lletres degudament combinadas, lo
títul de dos aplaudits dramas castellans.

NAS DE CANTA UN RENGLE

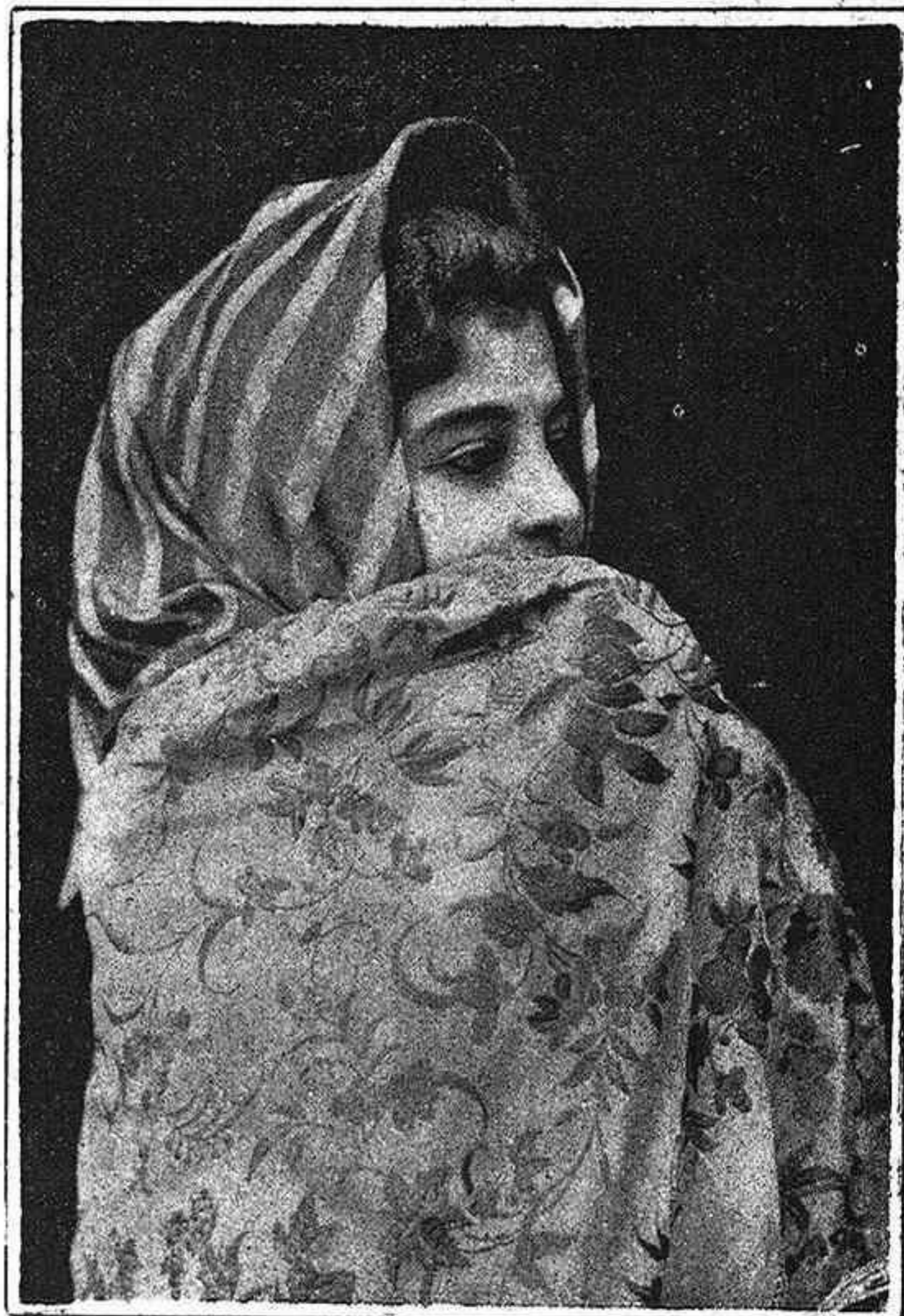
GEROGLÍFICH

X
LLEO NA
TG

:
LO LO
HOME
TG

FRANCISCO ESTRADA.

FILLAS DE EVA.

Fot. M. Osuna.—Málaga

No cal preguntar d' hont es:
un tipo aixís sols se cria
entre 'ls jardins que fecunda
l' ardent sol d' Andalucía.

Barcelona.—A. López Robert, impresor.—Asalto 63.